

Tilsynsrådet for Ringkjøbing Amt
 Rindumgård
 Holstebrovej 31
 6950 Ringkøbing

11 FEB. 1991

1. k.

1990/1072/1312-1

elm/eot

Kopi til Socialministeriet

I skrivelse af 12. december 1990 (j.nr. 089-0-99-32-90) har Tilsynsrådet for Ringkjøbing Amt anmodet Indenrigsministeriet om en vejledende udtalelse med henblik på tilsynsrådets besvarelse af en henvendelse fra Thyborøn-Harboøre Kommunalbestyrelse om, hvordan kommunalbestyrelsen kan få gennemført en beslutning, som socialudvalget ikke har ønsket at følge.

Det fremgår af sagen, at Thyborøn-Harboøre Kommunalbestyrelse den 3. september 1990 traf beslutning om, "at der straks tages skridt til, at børn, der ikke har et akut pasningsbehov, tages ud af pasningsordningerne". I skrivelse af 12. november 1990 tilkendegav tilsynsrådet, efter at have indhentet en udtalelse fra Socialministeriet, at kommunalbestyrelsens beslutning under nærmere angivne forudsætninger ikke kunne anses for i strid med lovgivningen.

Det fremgår endvidere af sagen, at kompetencen til at foretage ind- og udmeldelser af daginstitutioner er placeret i social- og sundhedsforvaltningens centrale pladsanvisning. Et flertal i socialudvalget ønsker imidlertid ikke, at der under nogen omstændigheder udmeldes børn med baggrund i, at forældre er arbejdsledige, og flertallet kan heller ikke gå med til at lade socialforvaltningen foretage vurderingen af børnenes pasningsbehov.

I denne anledning skal Indenrigsministeriet udtale følgende:

I forbindelse med ophævelse af det sociale udvalgs selvstændige kompetence, jf. lov nr. 389 af 7. juni 1989 om ændring af den sociale styrelseslov samt forskellige lovbestemmelser om det sociale udvalg, er kommunalbestyrelsen i de sociale love angivet som det kompetente organ. Under hensyn til det betyde-

lige diskretionshensyn, der gør sig gældende i sager om sociale ydelser til enkeltpersoner, blev det imidlertid samtidig fastsat i den sociale styrelseslovs § 2, stk. 2, 1. pkt., at sådanne sager ikke kan behandles i den samlede kommunalbestyrelse. Afgørelsen af disse sager blev derfor henlagt til det eller de udvalg, som efter kommunens styrelsesvedtægt varetager de pågældende sagsområder, jf. lovens § 2, stk. 2, 2. pkt. Udvalget eller udvalgene har imidlertid ikke nogen selvstændig kompetence, og kommunalbestyrelsen vil derfor kunne fastlægge generelle retningslinier for behandlingen af og afgørelsen i sociale sager, jf. i øvrigt Ville Budtz, Juristen 1989, side 354 ff.

Efter Indenrigsministeriets opfattelse vil en kommunalbestyrelse også kunne fastlægge retningslinier om, på hvilket niveau inden for den kommunale organisation sagerne skal afgøres. Det forhold, at sager om sociale ydelser til enkeltpersoner på grund af diskretionshensyn ikke kan behandles i den samlede kommunalbestyrelse og derfor efter den sociale styrelseslov er henlagt til afgørelse i et stående udvalg, kan således ikke antages at afskære kommunalbestyrelsen fra på sædvanlig måde at vedtage kompetencefordelingsplaner, hvori det fastlægges, hvilke afgørelser der træffes på udvalgs- og forvaltningsniveau.

Det bemærkes dog herved, at selv om en kompetence er henlagt til den kommunale forvaltning, vil forvaltningen kunne forelægge en sag for det pågældende stående udvalg, hvis der er tvivl om rækkevidden af kompetencen eller om sagens afgørelse. Principielt kan sagen imidlertid af udvalget blive vist tilbage til forvaltningens afgørelse. Udvalget vil også såvel efter som uden klage kunne omgøre forvaltningens afgørelser, i samme omfang som hvis udvalget selv havde truffet afgørelserne.

Efter § 11, stk. 1, i den kommunale styrelseslov er udvalgene - med de begrænsninger, som er fastsat i lovgivningen - i enhver henseende undergivet kommunalbestyrelsens beslutninger. Som ovenfor nævnt er kommunalbestyrelsen efter lovgivningen alene afskåret fra at træffe afgørelse i konkrete sager om ydelser efter sociallovgivningen, herunder at pålægge et udvalg at træffe en bestemt afgørelse i en sådan sag. De generelle retningslinier, som fastlægges af kommunalbestyrelsen vedrørende behandlingen og afgørelsen af sagerne, er udvalgene derimod forpligtet til at udføre. Dette forudsætter, at der er tale om

retningslinier, som ikke strider mod bestemmelser i den sociale lovgivning, f.eks. fordi et i loven forudsat individuelt skøn ønskes erstattet af et generelt kriterium, der er fastlagt af kommunalbestyrelsen.

Hvis et udvalg afviser eller vægrer sig ved at gennemføre en lovlige beslutning, som kommunalbestyrelsen har truffet vedrørende behandlingen og afgørelsen af sager, vil kommunalbestyrelsen for at sikre kommunestyrets funktionsdygtighed kunne anmode tilsynsrådet om at anvende sanktioner over for udvalgets beslutning eller passivitet, jf. den kommunale styrelseslovs § 61, stk. 1 og 2, jf. stk. 6.

Med venlig hilsen

Emil de Maere